GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

OR

Class No. 891.451

Book No. N 645

N. L. 38. C.1

MGIPC—S4—38 LNL/56—22-5-57—50,000.

NATIONAL LIBRARY.

This book was taken from the Library on the date last stamped. A late fee of 1 anna will be charged for each day the book is kept beyond a month.

188. C. 54.

ନଷ୍ଟଚୋରୀ ।

ଡାକ୍ତର ଶ୍ରୀ ଅମୃତଲାଲ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

* ୨ ଥର ମୁଦ୍ରିତ ।

23

CALCUTTA:
PRINTED & PUBLISHED BY SARAT CH. ROY
AT THE ANGLO-SANSKRIT PRESS,
51, SANKARITOLA
1917.

ମୂଲ୍ୟ ଦୁଇପଇସା ମାତ୍ର ।

NOT TO BE LENT OUT

On

891.451

N 645

C-1.

188.C.54.
୧୯
BENGAL LIBRARY
JUL 20. 1917
WRITERS' BUILDINGS

ନଷ୍ଟଗୋରୀ।

ଏବେ ବନମାଳୀ, ଯାଉଥିଲେ ଗୋଠ, କଦମ୍ବମୂଳରେ ହେଲେ
ବୃଷଭାନୁଜେମା, ସେଠାରୁ ଆସିଣ, ବେଭାନପୁରେ ଦେଖିଲେ ଲୋ।
କୃଷ୍ଣ ଭୁଲିବ ମନ।
ଦେଖିବ ଭୁବନ ପାଇବେ ଧନ ଲୋ। ୧।

ଦଶ ଦୁଇ ଅଷ୍ଟ, ରାଧା ଯାଦଶ ବର୍ଷ, କହନ୍ତି ଯଶୋଦାବାଳ ।
ଶାଗୁବେଳେ ମାଇଁ, କେଉଁଣେ ଯାଇଥିଲ, ମୁଖକୁ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଜିଣିଲ ଲୋ ।
ମାମୁ ଦେବଙ୍କ ଭାଇ ।
ଅଳ୍ପ ନାହିଁ ଲୋ ବଦନେ ଝଳ ଲୋ । ୨ ।
ରାଧିକା ବୋଇଲେ, ତୋର ମାମୁ ଦେବେ ଦେଇନାହିଁ ଭାଇ ମୋତେ
ଯମୁନାକୁ ଗାଧୋଇଯାଇଁ ଆସିଥିଲି, ଏଠାରେ ଦେଖିଲି ତୋତେ ରେ ।
କାହା ସଙ୍ଗେ ଆସିଛୁ ।
ଘୋର ଅରଣ୍ୟରେ ବୁଲୁଅଛୁ ରେ । ୩ ।
କାନ୍ତ ଭୀର ଲଣ୍ଡା, ଶୁକର ଭଲୁକ, ବନେ ଅଛନ୍ତି ଅପାର ।
ମଦା ମହାଗୁଣି; ଭ ପାରନ୍ତି ପସି, ତୋତେ ମାରୁନାହିଁ ଭର ରେ ।
ମାତା ଦେଇଛି ଛୁଇ ।
ଶୁଣିବାରେ ହେବ ମଥାବୋଇ ରେ । ୪ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ, ଶୁଣ ଅଗୋ ମାଇଁ, ଖେଳିବାକୁ ଆସିଥିଲି ।
ତୋତେ ଦେଖି ମୋର, ବସ୍ତ୍ର ଦୂର ହେଲା, ଦେଖୁ ଲୋ ଯାଏ
ଅଇଲି ଲୋ । ମୋତେ ଭାଙ୍ଗିଲେ ବଂଶୀ ।
କହୁଅଛୁ ମୁଁ ଲୋ ପ୍ରକାଶି ଲୋ । ୫ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ବାଣୀ, ରାଧା ଶୁଣିଲା, ରାଧା ଜାଣି ନ ପାରିଲେ ।
ଭଣଇ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ରାଧିକା, ବୋଲିଲେ ବଶାର ଲେଖେ ସେ ।

IMPB000000010ORI

କୃଷ୍ଣ ହେଲେ ଅନଙ୍ଗ ।
ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣମାସ୍ୟର ଲୋ । ୬ ।
ଅଙ୍ଗ ଢେଙ୍କିବାରେ, ବାମକୁଞ୍ଚିଲେ, ହାତ ଦେଲେ ପୀତବାସ ।
କହନ୍ତି ଅଳ୍ପକ, କହ ମାଇଁ ସତ, ଏହା ନାମଗୋଷ୍ଠ ବାସ ଲୋ ।
ଏହା ଯାଇନ କାହିଁ ।
ତୋତେ ଦେଇଥିବ ଏହା କେଉଁ ଲୋ । ୭ ।
ଏମନ୍ତ ପଦାର୍ଥ, ଲୁଚାଇ ରଖିଛୁ, କେଉଁ ନ କହିଲୁ ମୋତେ ।
କେଉଁ ଦୋଷ ମୁହିଁ, ତୋଠାରେ କରିଛି, ଦୟା ନାହିଁ ତୋର
ଚିତ୍ତେ ଲୋ । ମାଇଁ କହିବୁ ସତ ।
କାହିଁ ମୋଠାରେ କଲୁ କପଟ ଲୋ । ୮ ।
ସାମ୍ଭୁଳି ଗୁରୁ, ଅଙ୍ଗ ଯାଉଁଦେଖି, ଜ୍ୟେଷ୍ଠ କହୁଥାଇ ଶ୍ଳୋକ ।
ମୁହିଁ ଯେ ତୋହର, ଭଉଣୀ ଅଟଇ, ମୋଠାରେ ନାହିଁ ସ୍ନେହ ଲୋ
ଆଜ ଯିବୁ ତୁ କାହିଁ ।
ରଙ୍ଗ ନ ଦେଲେ ଛାଡ଼ିବି ନାହିଁ ଲୋ । ୯ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକା ବୋଇଲେ, ତୁ ରଙ୍ଗ ନ ଜାଣୁ ଦୁଃଖରେ ଗାଣ୍ଠିବନ୍ଧ ।
ଲୋକେ ଲୁଚି ମୋତେ, ଅପବାଦ ଦେବେ, ନ ଜାଣୁ କି ପୀତବାସରେ
ମାଇଁ ମୁଁ ଯିବି ଡୋର ।
ମୋତେ କଥା କହୁ ଅବଶ୍ୟର ରେ । ୧୦ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ, ବାଳୁତ ହୋଇଲେ, ମୋଠାରେ ନାହିଁ ବଳ ।
ଯାନଯାଈର ଭ, ଦଶଜ୍ଞାଲା ନାହିଁ, ଏହା ନିଷ୍ଠୁର ମତ ଗୋ ।
ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରକୋଟେ ।
ଯାଇ ଲଦ୍ଦର ପଥର ଭାଙ୍ଗେ ଗୋ । ୧୧ ।
ଧନ୍ଦୁ ଦେଖିଯାଉ, ଗୋପେ ଗଡ଼ଗଡ଼, ଝୁଅନ୍ତି ମୁରଲୀଧାରୀ ।
ଭ ଭଦ୍ରଭ ବୋଲି, ଯାହୁବାନୁଭଗ, ଭାଯାଲରେ ଜନ୍ମମାନ୍ଧ ହେ ।
ଭାଇ ହୋଇଲା ଏବେ ।
ତଥା ମୋ ଯାଆନ୍ତୁ ନଗର ଦେବେ ଗୋ । ୧୨ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୋପେ, ଯଶୋଦା ଖୋଜିଲେ, ଖାହିଁ ନ ପାଇଲେକେଣେ ।
ଯମୁନାକୂଳକୁ, ଖୋଜଣ ଆସିଲେ, ଦେଖିଲେ କଦମ୍ବତଟେ ହେ ।
କୃଷ୍ଣ ପଶିଛୁ ଦେଖିଲେ ।
ରାଧା-ରୁକ୍ମିଣୀ ପାଦତଳେ ହେ । ୧୩ ।
ଯଶୋଦା ବୋଇଲେ, ଅବୋଉଣ୍ଡ ତୋତେ, ମାନୁନାହିଁ ବ ବଚନ ।
ଦେଖିଣ ଇନିକୁ, ମୋହର ନନ୍ଦନ, ପଡ଼ିଅଛି ପାଦତଳେ ଗୋ ।
ରାଧା କହିଲେ ପୋଷ ।
ଷଧାଆଗୁଲେ କହୁଛି ଭଲ ଗୋ । ୧୪ ।
ରାଧିକା ବୋଇଲେ, ଶୁଣ ଗୋ ଯଶୋଦେ, ତୁମ୍ଭ ପୁଅଙ୍କର କଥା ।
କଦମ୍ବ ବୃକ୍ଷରେ, ଚଢ଼ିଣ ସେ ଥିଲେ, ଦେଖି ହୋଇଲେ ମଥା ଗୋ

ଯେବେ ବୃକ୍ଷ ପଡ଼ିଲେ ।
ଅଲ୍ପ ଲାଗିଲେ କି ଦେହେଁ ଥାନ୍ତେ ଗୋ । ୧୫ ।
ଯଶୋଦା ବୋଇଲେ, ଉଠ ଉଠ ବାବୁ, ମାଇଁକି କହିଲା ବଳ ।
ବଳକଥା ଯୋଗୁଁ ଦଉଡ଼ି ନ ଦେଲୁ, ଲୁ ଭାଙ୍ଗି ମରିଥିଲୁ ରେ ।
ଉଠ ଉଠ ମୋ ବାବୁ ।
ଦୁଃଖ ମୋ ଅଙ୍ଗେ ସହିବୁ ଯିବୁ ରେ । ୧୬ ।

ଶାରାଙ୍କ କଣଲେ, କୋଳିଧରିଲେ କୋଳ, ଛୁଟିଲେ ଯଶୋଦାବାଳ ।
କୋଳେଧରିଲେ ଚାଳ, ଗାଲମ୍ଭୁଣ୍ଡ ଚୁମ୍ବି, ନେତ୍ରୁ ବହେ ଅଶ୍ରୁଜଳ ଗୋ ।
ମାତା ଗୁଣ ଗୋ ତୁମ୍ଭ ।
ମିଛ ତୋ ଅବେ ଭଣ୍ଡିବେ ମାଠ ଗୋ ।୧୭।
ମୁହିଁ ତ ଜାଣିବେ, ବାଳୁତ ଅଟଇ, ନ ଜାଣଇ କିଛି ବୁଦ୍ଧି ।
ନନ୍ଦ ଗୋଷ୍ଠ ମୋର, ଗାଇଁ ଚିହ୍ନାଇଲୁ, ଭେଣ୍ଡା ମୁଁ ଭଲରେ ଘଞ୍ଚ ଗୋ
ନନ୍ଦୁ ଶେଖ ଦେଖି ଦୋଷ ।
ଗୋଚାରଣରେ ପଣ ଲଗାଇଲି ଗୋ ।୧୮।
ଯଶୋଦା ବୋଇଲେ, ଅଗୋ ଲାଜଶୂନ୍ୟ, ବାଳବିଳମ୍ବରେ ଅନ୍ତୁ ।
ମୋର ପୁତ୍ରକୁ, ଦେଖାଇ ନେଲେଣ, ମିଛକଥା ଅଣି ଦୋଷ ଗୋ ।
ତେବେ କଥାର ଗୁଣ ।
ଖାଲୁ ନଣନ ନାଷ୍ଟ ଏ ଥାଳି ଗୋ ।୧୯।
ଲମ୍ବିକା ଲଜ୍ଜା, ପରସ୍ପରରେ, ଗରଧା ବଲାଇ ଥାଉ ।
ଯାଆ ଚାଲ ଚାଲ, ନନ୍ଦଗୋଷ୍ଠ ଛାଡ଼, ମୋ ପୁତ୍ର ସଙ୍ଗକୁ ଯାଅ ନାଁ ।
ଶୁଣି ଯଶୋଦା ବୋଲେ ।
ଯାଉଁ ନନ୍ଦକୁ କହିବ ବଲେ ଗୋ ।୨୦।
ଗାଉଁଣି ବଣଲା ଛପରା କରଇ, ଜଗତରେ କାହିଁ ଗୁଣ ।
ତୁମ୍ଭ ଯେ ଅଜ୍ଞାନ, ବାଳିକ ବୋଲନ୍ତି, ଏ କୋଟର ବିଡ଼ମ୍ବଣା ଗୋ ।

ଜୋଡେ ସିନ୍ଦୁର ଛୁଇଁ ।
ଯାଉଁ ସଙ୍ଗେ ଉଦ୍ଧବ ଅବଶ ରେ । ୨୧ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କର କଥା, କୃଷ୍ଣେ ଜାଣିଲେ, ମୋ କଥା କେଉଁଣେ ଗଲା ।
ନନ୍ଦ ଘୋଷ ମୋର, ସାଙ୍ଗରେ ନେଲା, ସେ କଥାଟି ମିଛ ହେଲା ଲୋ
ଲଜ ମାରିଲ ପାଲୁ ।
ତୁମେ ଅଟେ ସବୁରି ମନଲୁ ଲୋ । ୨୨ ।
ଲୁଣ ଜାଣେ ହିତ, କୁମୁଦର ବାସ, ବୈଦ୍ୟ ଯାଣେ ନାଡ଼ୀ ଅଳ୍ପ ।
ପଦୁର ମୂଳରେ, ଅଶ୍ରୁ ବ ବର୍ଷଣ, ସେ ଜାଣଇ ବ କୃଷ୍ଣାଲୁ ଲୋ ।
ନନ୍ଦ ନ ଦେବେ ମୋର ।
ବସ୍ତ୍ର ହାତ ଦେଖା ଉଭୟର ଲୋ । ୨୩ ।
ବସ୍ତ୍ରରେ ନନ୍ଦ, ଘୋଷର ଭଙ୍ଗିଲୁ, ଦେଖାଅ ବଦନ ଘୋଷ ।
ହରଲୁ ସମସ୍ତେ, ଚମ୍ପକ ଉନ୍ଦବେ, ମିଛରୁ ଦେବେ ସନ୍ତୋଷ ଲୋ ।
ଶୁଣି ଯଶୋଦା ବୋଲେ ।
ରାଧା ବଦନ ଯୋଗ ଲୁହରେ ଲୋ । ୨୪ ।
ଯଶୋଦାର ବାଣୀ, ଶ୍ରବଣରେ ଶୁଣି, ରାଧିକା ଉଦୟ ହେଲେ ।
ଭସରେ ବଦନ, ଯୋଗଣ ଦେଖିଲେ, ନନ୍ଦ ଅବନା ପଡ଼ିଲେ ସେ ।
ରାଧା ହେଲେ ଉଦୟ ।
ଖେଳ ଲଗ୍ନରେ ମାଇଲେ ବନ୍ଧୁ ଲୋ । ୨୫ ।

ରାଧିକାର ସ୍ତନ, ଯତ୍ନକର ଦେଖି, କହନ୍ତି ଦେବ ମୁରାରି ।
ନଟ୍ଟଗୋଳ ମୋର, ହାତାରେ ଦେଲ, ଏବେ କେଉଁ ନଟ୍ଟଗୋଳ ଗୋ
ଶୁଣି ରାଧା କହଇ ।
ନହୁଁ ଗୋଡ଼ ନ ଜାଣଇ ମୂର୍ଖ ଗୋ । ୨୬ ।
ନହୁଁ ଦଉଡ଼ ଗୋ ଜୁଡ଼ାରେ ବାନ୍ଧିଛୁ, ଦେଖ ଖରୁଲି ଅଙ୍ଗରେ ।
ବାନ୍ଧିଲ କବରୀ, ଫିଟାଇ ଦେଖନ୍ତେ, ଗଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ମହୀରେ ଗୋ ।
ରାଧା କଲେ କାକୁର ।
କାଲ୍ କଲେ କେମନ୍ତେ ମନ୍ଦୁଲ ଗୋ । ୨୭ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସେଇ, ଯଶୋଦା ଭଳନ୍ତେ, ରାଧିକା କହନ୍ତେ ତାହା ।
କେମନ୍ତେ ମନ୍ଦୁଲ, ନନ୍ଦସୁଅ କଲା, ଛଡ଼ା କରାଇଲା ମୋତେ ଗୋ ।
କହେ ସାନ ସୁନ୍ଦର ।
ଏଥିଁ ଶେଷ ହେଲା ନନ୍ଦୁ ଖେଳ ଗୋ । ୨୮ ।

23c
1917
IMPERIAL LIBRARY

23

IMPERIAL LIBRARY